

Yhteen kokoaminen

Jes 49:1, 3 – 6

Kuulkaa minua, kaukaiset rannat, kuunnelkaa, kansakunnat, jotka asutte etäällä! Jo ennen syntymääni Herra kutsui minut. Kun vielä olin äitini kohdussa, hän antoi minulle nimen. Hän antoi minulle suun kuin terävän miekan, kätensä varjoon hän minut katki, hän teroitti minut kuin nuolen, viineensä hän minut talletti. Hän sanoi minulle: ”Sinä olet minun palvelijani, Israel, sinussa minä osoitan kirkkauteni.” Minä sanoin: ”Turhan takia olen itseni uuvuttanut, tyhjään olen haaskannut voimani. Mutta onhan oikeuteni Herran kädessä, palkkani Jumalan huomassa.” Ja nyt sanoo Herra, hän, joka teki minut palvelijakseen kohdusta alkaen palauttaakseen Jaakobin luokseen ja kootakseen Israelin suojaansa – olen siis ollut Herralle arvokas ja minun Jumalani on minun voimani – näin hän sanoo: - Ei riitä, että olet minun palvelijani ja saatat ennalleen Jaakobin heimot, tuot takaisin Israelin eloonjääneet. Minä teen sinusta valon kaikille kansoille, niin että pelastus ulottuu maan ääriin saakka.

Joh 1:29 – 34

Seuraavana päivänä Johannes näki, että Jeesus oli tulossa hänen luokseen. Johannes sanoi: ”Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin.” Hän on se, josta sanoin: Minun jälkeeni tuleva kulkee edelläni, sillä hän on ollut ennen minua.”

”Jo ennen syntymääni Herra kutsui minut. Kun vielä olin äitini kohdussa, Hän antoi minulle nimen.” ”Ja nyt sanoo Herra, hän, joka teki minut palvelijakseen kohdusta alkaen palauttaakseen Jaakobin luokseen ja kootakseen Israelin suojaansa.”

Tämä teksti ei koske vain tiettyä Jumalan palvelijaa, se kohdistuu jokaiseen Jumalan poikaan ja tyttäreeseen, toisin sanoen kaikkiin ihmisiin.

Kohdusta alkaen jokaisella meistä on oma henkilökohtainen tehtävänsä tässä maailmassa, tässä ajassa. Mitä minun pitää tässä ja nyt tehdä, sitä ei kukaan toinen voi minun puolestani tehdä samalla tavalla. Se ei ole monille, ehkäpä suurimmalle osalle, mikään outo ajatus. Me tunnemme olevamme Jumalan kutsumia tiettyyn tehtävään. Niin sanovat ainakin papit ja sääntökuntiin kuuluvat ihmiset. Se ei päde ainoastaan heihin, vaan myös jokaiseen, joka on valinnut ”maallisen” kutsumuksen. Se pätee sekä elämämme maallisella että uskonnollisella alueella.

Kaikki miehet ja naiset näkevät oman tehtävänsä erilaisena. Siitä huolimatta uskon, että meillä kaikilla on myös yksi yhteinen tehtävä. Tekstissä on kysymys Jaakobin kotiinpaluusta ja Israelin kokoamisesta Jumalan luo. Jaakob ja Israel tarkoittavat Jumalan kansa. Jokaisen meistä pitää yrittää koota Jumalan kansan jäsenet Jumalan luo. Jumalan on oltava oman elämäni keskipisteessä, Hänen pitää olla myös yhteisömme keskipiste. Tästä keskuksesta meidän on rakennettava hyvät suhteet kaikkiin kristittyihin sekä myös juutalaisiin. Kristityt ja juutalaiset lukevat itsensä joko uudeksi tai vanhaksi Israeliksi. Sana ”Israel” merkitsee Jumalan kansaa.

Jumala puhuu päivän tekstissä edelleen: ”Ei riitä, että olet minun palvelijani ja saatat ennalleen Jaakobin heimot, tuot takaisin Israelin eloonjääneet. Minä teen sinusta valon kaikille kansoille, niin että pelastus ulottuu maan ääriin saakka.”

Juutalaisilla ja kristityillä, vanhalla ja uudella Israelilla, on tehtävä, joka ulottuu kauas niiden itsensä ulkopuolelle. Ei ainoastaan kaikkiin kristittyihin ja juutalaisiin, vaan kaikkiin ihmisiin tulee rakentaa hyvät yhteydet. Poliittisella tasolla se merkitsee hyvien suhteiden

rakentamista kaikkiin kansoihin. Uskonnollisella tasolla se on hyvien suhteitten rakentamista kaikkiin uskontoihin. Nykytilanteessamme Keski-Euroopassa hyvien suhteiden aikaansaaminen kristittyjen ja muslimien kesken on äärimmäisen tärkeää. Mitä teemme sen suhteen?

Hyviä suhteita voidaan rakentaa monella tavalla. Vuoropuhelu ei ole ainoa keino, vaikka hyvin tärkeä.

Valmisteluryhmässämme mietimme, kuinka hyvä, hedelmällinen vuoropuhelu eri tunnustuskuntien tai uskontojen välillä voitaisiin saada aikaan. Meistä näytti tärkeältä:

1. että ne, jotka keskenään käyvät dialogia, tuntevat hyvin oman uskonsa ja ovat siitä vakuuttuneita;
2. että he ovat valmiita paitsi hiljaisissa kammioissa, myös julkisesti tunnustamaan uskonvakaumuksensa;
3. että he myöntävät toisen tunnustuskunnan tai uskonnon kannattajille sen, mitä itselleen vaativat. Tuleeko meidän kutsua sitä suvaitsevaisuudeksi? Se tarkoittaa todellisuudessa paljon enemmän kuin vain suvaitsemista. Ehkä voimme sanoa: on kysymys yhden jokaisessa ihmisessä, jokaisessa kansassa, jokaisessa uskonnossa toimivan Jumalan kunnioittamisesta. Jumala voi puhua meille jokaisen ihmisen, kansan ja uskonnon kautta.

Sunnuntaina 16.1.2005

17.1.2005 oli juutalaisuuden päivä ja 18. – 25.1. ekumeeninen rukousviikko kristittyjen yhteyden puolesta.

Uhrilahjat

Jumala, tällä leipä- ja viiniuhrilla tuomme alttarille myös uskonintomme, uskonheikkoutemme, epäluottamuksemme, epäilymme ja epävarmuutemme. Tiedämme, että sinun luonasi kaikki, niin vahvuutemme kuin heikkoutemmekin ovat hyvissä käsissä. Amen.

Isä Theodor Rohner

Käännös: Heikki Pusa